
Přej si znovu!

2.díl knihy Něco si přej!

Tereza Barvíková

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2017

© Jan Šuba-Makniha.cz

© Všechna práva vyhrazena!

ISBN 978-80-7548-72-9 (pdf)

ISBN 978-80-7548-73-6 (ePub)

ISBN 978-80-7548-74-3 (MOBI)

**Věnováno všem rodičům, kteří milují své děti
nadevšechno na světě.**

„To nejdůležitější, co může otec udělat pro své děti, je milovat jejich matku.“

Theodore Hesburgh

Kapitola 1

„Běž, Ellie, běž!“ Utíkala jsem tak rychle, jak jsem mohla. Byla jsem vyčerpaná a každé nadechnutí mi probodávalo hrudník. „Už tam skoro budeme. Přidej, nebo jsme skončili!“ křičel Oliver. Setřela jsem si pot z obličeje a přidala jsem.

„Už nemůžu.“ Vyběhli jsme z tmavé místnosti a přesně v té chvíli zazněl gong. Zvuk ohlašující náš konec. Konec naší hry.

„Zvládli jsme to! Vyhráli jsme!“ Oliver nastavil ruce nad hlavu a já jsem si s ním z posledních sil plácla. V cíli už na nás čekali spoluhráči a my se k nim stihli dostat včas. Přinést poslední klíč byl mým a bratrovým úkolem a my ho zvládli.

Můj manžel, společně s Janou a jejím přítelem Jakubem se na nás vrhli a svalili nás k zemi.

„Yes!“ vykřikl Jakub a radoval se z nás nejvíc. Není se čemu divit - typický chlap. Pevnost Boyard, Kdo přežije, Faktor strachu a další podobné soutěže jsou ideálním místem, kde si muži měří své síly a přesto, že tohle byla jen napodobenina celosvětově sledované televizní show, všichni jsme to brali vážně. A vyhráli jsme, jupí.

**

Za poslední čtyři roky se stala spousta věcí. Vdala jsem se, odmaturovala jsem, Oliver odmaturoval, začala jsem chodit na vysokou a tak dále. Ale asi bych měla jít trochu popořadě.

Když jsme se vrátili z minulosti, rychle jsme se opět sžili s přítomností. Tedy aspoň já. Odmaturovala jsem, vzali mě na vysokou a v prvním ročníku jsem se seznámila se svým budoucím manželem. My jsme se vlastně poznali už dřív, ale on

si to nepamatoval. Chodili jsme na stejnou střední, a když jsem byla v prváku, on zrovna maturoval.

Já jsem si naše první setkání pamatovala, protože se mi už tehdy hodně líbil. Byly vánoce a celá škola byla venku v lese na procházce. Naše třída se pohybovala poblíž té jeho, a když jsme se měli fotit, všimly jsme si se spolužačkou, že partě kluků, ve které byl i on, zdobí hlavy takové ty santovské čepičky. Šly jsme si je tedy vypůjčit, já jsem sáhla po té jeho, a když jsem se na něj podívala, ani se neusmál a otočil se ke mně zády. Chtěly jsme je hned vrátit, jenže než jsme se skupinově vyfotili, jeho třída byla pryč.

Jeho jméno jsem znala dřív, než jména všech svých učitelů. Už první den školy mě holky zahrnovaly historkami o Michaelovi Herfordovi, takže jsem ani nedoufala, že by si mě mohl všimnout, když procházel školními chodbami. A nevšiml si mě, ani když jsme mu byly vratet vypůjčené čepice.

„To jsou ty krávy, co nám vzaly čepice?“ ptal se ostatních, když nás uviděl vcházet do třídy. Jedna spolužačka zůstala stát ve dveřích a já se s čepicemi vydala k hloučku kluků, kteří se smáli.

„To jste nám je i vypraly, že vám to trvalo tak dlouho?“ poznamenal jeden a čekal, až ho ostatní svým posměškem vyznamenají.

„Děkujeme za půjčení,“ podala jsem Michaelovi santovku, když lezl zpod stolu. Netuším, co tam hledal, ale když vykoukl, vypadal roztomile.

Tehdy na mě působil vyspěle, ale když na to dnes vzpomínám, byl ještě úplné ucho. Beze slova si vzal zpátky svůj majetek a já jsem se otočila k odchodu. Udělala jsem pár kroků a než jsem nadobro opustila třídu, zamávala jsem jim rukou

s pozdravem: „Uvidíme se na vašich maturitách.“ Partě zmizel úsměv a zůstaly vytřeštěné oči. No a my se spolužačkou jsme se dobře pobavené vytratily ze dveří.

Ani se mu nedivím, že si mě nepamatuje. Dokonce ani podle fotek. V té době jsem nosila rovnátka a rovnou ofinu.

Jakmile odmaturoval, přestala jsem ho vídat a opět jsem na něj narazila v budově lékařské fakulty. Studoval medicínu a přesto, že jsme na sebe, v bludišti nazývaném univerzita, párkrát narazili, oficiálně jsme se seznámili až na jednom studentském večírku. Představil nás společný známý a Michael těsně po seznámení přiznal, že si mě všiml už předtím. Hned jsem mu připomněla naše první setkání a nechtěl věřit tomu, že mě nazval krávou. Aby prohřešek odčinil, pozval mě na panáka. No a pak už to jelo. Vykládali jsme si celou noc, další den mě pozval na první rande a od toho dne jsme spolu začali chodit.

Sestěhovali jsme se k sobě asi po třech měsících. Pochází z poměrně bohaté rodiny - jeden rodič doktor, druhý podnikatel, takže byt v Praze mu koupili jako dárek k přijetí na vysokou. Nikdy bych o něm však neřekla, že je povrchní. Občas se trochu snobsky a rozmazleně chová, ale jinak je velmi pozorný a skromný. Taky se spokojil se mnou, že? Ani jednou jsem si nevšimla, že by se díval po ostatních holkách a nikdy mě ani nenapadlo, že by mě mohl podvádět. Vždycky jsem mu bezmezně věřila.

Zamilovala jsem se do něj na první pohled, už tehdy na gymplu, avšak ve druháku jsem na něj úplně zapoměla. Přišla spousta nových pěkných prváků a hlavně u mě totálně platí pravidlo: sejde z očí, sejde z mysli. Ten večer, kdy jsme byli oficiálně představeni, jsem se do něj zamilovala znovu a ve velkou lásku se náš vztah vyvinul velmi rychle.

O ruku mě požádal třičtvrtě roku po našem seznámení a za další rok se konala svatba. Žádost o ruku proběhla jako výstřižek z romantického filmu. Zároveň si myslím, že byla velmi originální. Od mala zbožňuji barbíny. Měla jsem tolik barbín, že mi jejich ruce a nohy trčely z prádelníku, ve kterém bydlely. Kenů byl vždycky nedostatek a s kamarádkou jsme se přetahovaly o toho nejhezčího. Pamatuji si všechny šatičky, které jsem měla, všechny boty, o které jsem škemrala u babičky a všechen nábytek, se kterým jsem jim aranžovala byty. Nejraději jsem měla princezny, ale s přibývajícím věkem jsme si začaly hrát s těmi modernějšími a tvořily jsme si své vlastní imaginární světy. Sami sebe jsme vdechovaly do umělohmotných panenek a hrály jsme si na budoucnost. Kamarádka Valerie tvořila vlastní modely z papírových kapesníčků a vážně jsme si dokázaly hrát od příchodu ze školy až do večere.

Tohle všechno o mně Michael věděl, jelikož jsem na časy dětství a bezstarosti velmi ráda vzpomínala. Zarámovaný obrázek s barbínou dokonce visí nad mou postelí ještě dnes.

Při zásnubách chtěl být originální, romantický a osobitý, přesně tak, jak věděl, že od něj očekávám. Koupil mi tedy Barbie nevěstu, která mi byla velmi podobná, a položil ji na stůl se vzkazem „Tvůj sen je na dosah ruky.“ Od dárečku vedla cesta do pokoje vytvořená z lístků červených růží a v pokoji mě čekal Michael klečící na kolenou a s prstýnkem v ruce. Měla jsem slzy v očích, už když jsem si od barbíny přebírala vzkaz, a když jsem vešla do pokoje a spatřila Michaela ve smokingu s tím nejkrásnějším prstýnkem v ruce, v mé hlavě neběželo nic jiného než ANO, ANO, ANO. Nic neříkal a já jsem zamrzla, přišel tedy ke mně, znovu si klekl a řekl jedinou větu: „Vezmeš si

mě?“ Hned jsem mu odpověděla a stále svírající panenku jsem mu skočila do náruče.

Já jsem ještě studovala a on zrovna dodělával školu, takže jeho rodiče ze svatby moc nadšení nebyli, na rozdíl od těch mých. Kupodivu. Když pak nastal TEN den, všichni byli spokojení.

Kapitola 2

Když jsem Michaela viděla čekat na mě před oltářem, chtělo se mi vysmát všem těm školním „kráskám“, že si beru toho nejhezčího kluka z města. Podle mě rozhodně nejhezčího, minimálně ze školy...určitě z ročníku. Na poprvé mě jednoznačně zaujal svým vzhledem. Ještě snad do poloviny střední školy hrával fotbal, a tak měl vždycky vypracovanou postavu. Vlasy má světle hnědé, nebo spíš špinavě blond, krátké. Jeho čokoládové hnědé oči a zářivé zuby vás dostanou na kolena a úplně vás dorazí jeho krásně tvarované lícni kosti. Samozřejmě kdybych chtěla, našlo by se pár chybiček, ale takové nikdo neřeší – třeba velké palce u nohou.

Obřad se odehrával v kostele a s jeho výzdobou mi pomáhala hlavní družička, nová kamarádka Eva, se svědkyní Janou. S Evou jsme se seznámily na vysoké, byly jsme ve stejném kruhu a hned jsme si padly do oka, nebyla to tedy zas až tak nová kamarádka, ale nějak považuji návrat z minulosti za mezník v mém životě a všechno, co se událo od té doby, je nové. Neznamená to ale, že jsem se vykašlala na staré kamarády, to v žádném případě. Všechny mi šly za družičky: Kristýna, Ema i Šarlota. Dokonce se k nim přidala i má sestřenka.

Michael chtěl, aby mu šel Oliver za svědka, ale odmítl. Vymlouval se na to, že takovou poctu nemůže odepřít jeho nejlepšímu kamarádovi. Mě ale bylo jasné, že se styděl. A navíc nechtěl tolik zodpovědnosti s hlídáním prstýnků a taky tu pozornost během obřadu.

Plánovala jsem od druhého dne, co mě Michael požádal o ruku. Jana se do příprav pustila se mnou a jednu dobu jsme

nedokázaly mluvit o ničem jiném, než o svatbě. Musela být pohádková. Jedinečná. Romantická. Snová. Na úrovni. Kouzelná a především nezapomenutelná. A přesně taková byla.

Michaelovi rodiče navrhli, že zaplatí převážnou většinu výloh, jelikož jejich syn musí mít to nejlepší, což pro ně znamenalo to nejdražší. Samozřejmě nějaký cenový limit jsme měli, ale do takového nebyl žádný problém se vejít.

**

Večer jsme s holkami udělaly „poslední přespávání“, na které se všechny dostavily naposledy svobodné. Dělal jsme si pleťové masky, poslouchaly jsme divoké písničky, pily jsme a dělaly jsme si legraci z naší budoucnosti. Také jsme hodně vzpomínaly na společné zážitky a každá vyprávěla nějaký svůj první erotický zážitek. Když se ke slovu dostala Ema, všechny jsme se vrátily o pár let zpět a hltaly jsme každé slovo jejího příběhu.

„Možná si budete myslet, že jsem naivní a hloupá, ale raději vzpomínám na svou první dětskou lásku, než na svůj první sex. Ten za nic moc nestál. Upřímně si ho ani moc nepamatuju.“ Zakolíbala sklenkou s šampaňským a napila se. Všechny jsme se zasmály a připily si už po několikáté na zítřek. Ema pokračovala, dřímající sklenici ladně mezi palcem a ukazováčkem pravé ruky.

„Asi v osmé třídě jsem se doslechla, že prý se líbím spolužákovi z vedlejší třídy. Nikdy jsme se nekamarádili, ale znali jsme se od vidění a zdravili jsme se. Po škole začaly kolovat fámy, že je do mě blázen už několik let a mně se vždycky líbil.

Když jsem se tohle dozvěděla, začala jsem plánovat, jak mu dát najevo, že se mi taky líbí. Musela jsem na sebe nějak

upozornit a můj plán byl naprosto geniální. Každý den jsme do školy jezdili stejným autobusem, ale abych s ním strávila v autobuse víc času, objížděla jsem navíc několik zastávek. Každý den jsem platila navíc 3 Kč. Není to moc, ale když se to pak nashromáždí za celý rok, tak to není úplně nepostradatelná částka. Jezdila jsem takhle ráno i odpoledne. Skoro pokaždé vedle mě bylo volné místo, když přistupoval on a já se na něj vždycky usmívala. Doufala jsem, že si ke mně aspoň jednou přisedne, ale za celý rok se tak nestalo.

Raději si sedl k nějakému cizímu důchodci, než aby se posadil vedle mě. Jednou jsem se dokonce odvážila a zamávala na něj, ale jen mi zamávání oplatil a posadil se opět jinam.

Když pak moje maminka úplnou náhodou zjistila, že jezdím dvakrát denně delší trasu, než bych měla, zakázala mi to a já se cítila hloupě.

Když jsem vyšla ze základky, doslechla jsem se, že můj idol prohlásil, že se nikdy nevyskytla příležitost, aby mi mohl povědět o svých citech. Tak jsem si na něj pěkně zanávala, protože příležitostí měl přes tři sta. Jediné, co mu chybělo, byla odvaha.“

Když Ema domluvila, opět jsme si připily. Tentokrát na všechny staré lásky a na kluky, kteří měli šanci a už nikdy ji mít nebudou.

Přesně takovou rozlučku se svobodou jsem chtěla. Žádná velká pařba s opilými kamarádkami a striptéry se nekonala. Sice se konat měla, týden před svatbou, jenže jedna z hlavních organizátorek musela nutně na operaci, a tak jsem tuhle formu rozlučky zrušila. Nijak mi to nevadilo, protože Michael striptýz klukům taky zatřhl a vyrazili jen do hospody na pár piv. Nikdy

moc nepil, a když už pil, nikdy nezvracel, ani netrpěl následující den ztrátou paměti.

**

Už od rána probíhalo všechno hladce. S organizací mi pomohla svatební agentura, takže s přípravami nenastal žádný problém. Na výzdobě, výběru dortu, květin a programu jsem se chtěla podílet, ale v detailech jsem nechala volnou ruku agentuře.

Když jsem stála před kostelem, v hlavě jsem si kontrolovala, jestli je všechno připravené. Šaty – mám. Byly bílé, korzet jednoduchý bez ramínek a sukně nadýchaná, nebyly nijak zvláště zdobené, byly čistě bílé jako sníh, přesto působily velmi honosně. Dole se trochu zvedaly řady krajek. Jako když naráží vlny o útes, takový tvar vytvářely.

Boty – mám. Zlatavě stříbrné na tenkém podpatku. Naštěstí jsem na něm vždycky uměla chodit. Kytice. Podívala jsem se do rukou a křečovitě jsem ji svírala. Mám. Tvořená růžovými, světle fialovými, bílými a krémovými růžemi ladila k barvám výzdoby. Výzdoba? Ano, je už od včerejška. Dort – vyzvednutý. Napadlo mě, jak vlastně chutná. Sama jsem ho vybírala, ale už si nevzpomínám. Jen přesně vím, jak vypadá. Třípatrový dort s pohádkovým zámečkem na vrcholu. Celý bílý se zlatými věžičkami a růžičkami jako zdobením. Něco modrého – podvazek. Něco starého – Leoniiny náušnice. Něco vypůjčeného? Chvilí jsme přemýšlela a už jsem chtěla začít panikařit, ale vzpomněla jsem si. Janin lesk na rty, půjčila mi svůj lesk na rty. To se snad počítá. O připravenosti zbytku mě ještě ráno informovala hlavní koordinátorka a Eva ještě jednou vše překontrolovala. Teď už zbývalo poslední – vdát se.

**

Otec zapletl svoji ruku do mé a podíval se na mě tázavým pohledem. Kývnutím jsem mu odpověděla: „Ano, jsem připravená.“ Předemnou šel zástup družiček doprovázených družbou, hrála při tom píseň Rose z Titanicu, což je mimochodem můj i Michaelův nejoblíbenější film. Proto jsme také tu píseň vybrali. Všechny družičky měly šaty stejné, nenápadné zlatavě béžové barvy. Když jsem vkročila do kostela já, začala hrát jiná píseň. Šla jsem tak pomalu, jak jen to šlo, abych si píseň vychutnala co nejdéle.

Když jsem přišla k oltáři a otec mě předal ženichovi, píseň zeslábla, ale dohrála až do konce. Mezitím kněz něco pronášel a já si neustále kontrolovala šaty a vlasy, které jsem měla vyčesané do uvolněného drdolu, na boku sepnutého ozdobnou sponou s květinou podobnou vykvetlé růži. No a líčení bylo velmi jednoduché. Jen výrazná rtěnka, řasy a make-up. Ale stejně jsem se cítila krásněji než kdy jindy. Stačí make-up a hned to z vás udělá jiného člověka.

Obřad proběhl velmi rychle. Zkoumala jsem budovu, kněze, i to, jak jsou oblečení svatebčané. Najednou přišel čas říci ano, první novomanželský polibek a podpis. Cesta na hostinu uběhla také vmžiku. Na focení jsme si vyhradili čas po obědě a stejně jsme udělali pár rychlých, nacvičených póz, a rychle zase zpátky na hostinu.

O proslov jsme požádali svědka a svědkyni a oba se úkolu zhostili s radostí. Opravdovou nebo hranou, ale to nám bylo v celku jedno, hlavně, že jsme ho nemuseli svěřovat tatínkovi ženicha. Rádoby vtipálkovi.

Slova se první ujal Michaelův nejlepší kamarád. Pronesl nějaký moudrý citát a poté sdělil obecnstvu krátkou historku

z jejich společného dospívání. Bylo to legrační a trefné. Nezdržoval a vyzval Janu.

„Nejdřív jsme si připravila dlouhý a dojemný proslov, ale když mi došlo, že ho nebudu moct přečíst, aniž bych se nerozbrečela, změnila jsem své plány. Rozhodla jsem se, že nechám za sebe promluvit ostatní,“ začala Jana. Čekala jsem, co přijde. Ztlumily se světla a na přichystané obrazovce se spustilo video.

„Báli jsme se, aby nám nezůstala doma napořád, ale už když nám Michaela poprvé představila, věděli jsme, že tento ji z domu určitě rychle dostane. Děkujeme, Michaeli,“ sdělovala mamka, držící se s tatškou kolem boků. Ten ještě dodal: „Pokud mojí princezně někdy ublížíš...no, vždyť ty víš, co se stane. Dám ti přes držku, a pak si spolu dáme pivo,“ mrkl na obrazovku a náhle se na ní objevila další známá tvář. Michaelova maminka a poté tatínek. Oba se rozplývali nad novou členkou rodiny, nad dcerou, kterou vždycky chtěli a konečně dostali.

Mezi dalšími asi dvaceti lidmi, kteří nám sdělovali, že nás mají rádi, byli také spolužáci ze střední i ze základky, Michaelovi kamarádi z fotbalu, nejrůznější příbuzní, ty nejsladší dvojčata, které jsem chodívala často hlídat, sousedi, dokonce i jeden náš oblíbený učitel a bratr myslím taky řekl dvě nebo tři slova.

Většinou neříkali nic originálního, ani zdlouhavého. Převažující část nám přála štěstí. Někteří dávali rady do manželství, hlavně tedy muži Michaelovi, aby to se mnou vydržel. Zazněla i slova, kterými nás chválili, například babička říkala, jak jsem chytrá a krásná, o Michaelovi zase říkali, že je

vtipný, má dobré srdce a je starostlivý. „Vím, že při tobě bude vždy stát. Miluje tě nadevšechno,“ tvrdil ne jeden jeho kamarád.

Video bylo krátké, výstižné a dojemné. Jana mě tímto překvapením úplně dostala. Jen nejlepší kamarádka ví, jak vás obměkčit.

Když jsme se s Oliverem dostali zpátky domů, zařekla jsem se, že už nikdy nebudu brečet. Jednou jsem příslib porušila kvůli žádosti o ruku a teď už se mi slzy do očí hrnuly zase. Naštěstí jsem je potlačila a jen jsem se pořád usmívala, jako by mě někdo nadrogoval.

Celý svůj velký den jsem si užila. Oslava neskončila ani po odjezdu ženicha a nevěsty a párty se táhla celou noc. Odjeli jsme velmi brzy, jelikož jsme chtěli stihnout večerní let na naše líbánky. Chtěli jsme odléhat v den svatby, přišlo nám to romantické a navíc jsme nemuseli den po svatbě nic řešit. Přesto, že jsme přátele a rodinu opouštěli brzy, stihlo se všechno, co mělo. První společný tanec, krájení dortu, focení i nějaké ty tradice a hry. Měla jsem svou svatbu snů.

Kapitola 3

Kromě velké události, jakou je svatba, se přihodilo nespočetně mnoho dalších. Já jsem zvládla maturitu, první tři ročníky medicíny, prázdniny jsme trávila brigádníčením - cestování jsem totiž měla na velkou chvíli dost. Rozhodla jsem se trochu věnovat dobročinnosti, a tak jsem aspoň ze začátku chodila darovat krev. Také jsem se přihlásila do kurzu potápění a k 20. narozeninám jsem od Olivera dostala seskok padákem, tak jsem skočila. Také jsem se rozhodla nebarvit si vlasy ještě víc na blond, když už sem je blond měla. Přišlo mi to dřív jako velký hit, ale teď si nechávám svoji přirozenou barvu a popravdě skoro žádný rozdíl nevidím.

U Olivera nastaly také velké změny. Léto 2016 strávil na zaoceánské lodi, kde hrál na housle. Vydělal si spoustu peněz a odpočinul si od nás. Hlavně ode mě. Trávíme spolu teď daleko víc času. Náš vztah je skvělý, občas se pohádáme, ale po hlučné výměně názorů jsme zase v pohodě.

Nechal si taky narůst vousy a velmi zmohutněl. Začal chodit do posilovny a potom cvičil i venku. Také velmi dospěl v obličeji, ztratil všechny dětské rysy a stal se z něj pohledný mladý muž. Snažil se zapomenout na Leonii a začal randit. Většinou jeho vztahy netrvaly déle než dva měsíce. Jednu holku dokonce dovedl představit domů, ale nakonec to s ní skončil po půl roce. Docela jsem si s ní rozuměla, a když jsem se ho ptala, proč to s ní nevydrželo, odpověděl mi, že tam prostě něco chybělo. Věděla jsem co, ale nechtěla jsem mu to říkat, protože tím bych mu jen dala za pravdu, že Leonie byla, je a bude jeho jedinou pravou láskou.

Maturitu zvládl lehce, ale vysokou se rozhodl studovat jen dálkově. Historii, jak jinak. Dokonce se snažil najít zmínku o Leonii nebo o její rodině, ale marně. Ani jsem nedoufala, že by něco mohl zjistit, že by se o nich něco dochovalo. Rodiče tato volba moc nenadchla, ale když oznámil, že ho přijali k policii a chce se tudíž odstěhovat a osamostatnit, podpořili ho. Práce u policie ho bavila, vždycky chtěl bránit nevinné, a i když se o policistech říká všechno možné, ne každý policajt je takový. Jsou tací, jako například bratr, kterým jde vážně o lepší místo pro život na Zemi.

Oliver se však nevyhnul ani pár kolapsům, stejně jako já. Například jsem nabourala auto. Oliver zase došel domů totálně opilý. Byl ve třetíáku a slavili se spolužáky konec roku. Jen pár lidí, žádná velká akce. Šli si sednout na pivo a z piva se stala tequilová záležitost. Jelikož nebyl zvyklý pít, alkohol na něj působil více než na ostatní. Rychle se dostal do nálady a než si toho stačil všimnout, opil se. Domů se dostavil ještě před půlnocí, jak slíbil rodičům, ale úplně na šrot. Naštěstí mu kamarádi zavolali taxík.

Ráno si pamatoval jen asi první dvě hodiny z celého večera. Nepamatoval si to, jak pozvracel stěnu a ani to, že mamce slíbil boty. Ta ho totiž převlekla do pyžama, utřela po něm zvratky, a tak místo poděkování pronesl: „Mami, to by si zasloužilo boty.“

**

Dnes jsme o čtyři roky starší, než když jsme se ponořili do víru času, který nás dlouhou dobu unášel. Prakticky jsme starší spíš o pět let, ale teoreticky prostě pouze o čtyři. S odstupem času se dívám na některé věci ze své minulosti jinak. Někdy si říkám, jak jsem mohla být tak hloupá a dělat ty a ony věci. Kdy

dojdeme do věku, ve kterém se nemůžeme vymlouvat na to, že jsme moc mladí a hloupí? Možná až budeme naopak moc staří a hloupí.

Kapitola 4

Právě jsem posnídala a chtěla jsem si jít zaběhat, když mě vyrušil zuřivý klepot na dveře. Hned jsem věděla, kdo to je, jen jsem nevěděla, co chce.

„Už jdu!“ Chvíli jsem nemohla najít klíče a Oliver byl nedočkavější než normálně.

„Zbláznil ses?“ Oliver se narval do dveří a ani si nevyzul boty.

„Taky tě zdravím, máš teď čas?“ zeptal se a dojídal koblihu, kterou si donesl s sebou. „Přinesl jsem kafe,“ dodal a strčil mi papírový držák s kávami pod nos.

„Chtěla jsem jít běhat, takže...jo, mám čas.“ Vyndala jsem si kelímek, na kterém bylo napsáno espresso, a druhý jsem podala Oliverovi. Sedli jsme si ke stolu a hned jsem si všimla, že je Oliver nezvykle nervózní.

„Michael tady není, že ne?“ ujistil se.

„Ne, jsem doma sama. Děje se něco?“ Jeho otázka mě rozhodila.

„Chci ti něco říct a týká se to návratu do minulosti, tak jsem se jen chtěl ujistit, že můžu mluvit. Ellie, musím se vrátit!“ Čekala jsem, že mi tohle jednoho dne řekne, ale čekala jsem to mnohem dřív.

„Co? Nemůžeš si zahrávat, to přece víš!“ Chvíli jsme si myslela, že mám vážně šanci mu jeho absurdní plán rozmluvit. Jen chvíli.

„Než začneš vyvádět a poučovat mě, poslechni si, co chci říct.“ Zhluboka jsem se nadechla a zakoulela jsem očima.

„Nedokážu bez Leonie žít.“

„Dokážeš, ale nechceš. To je rozdíl.“ Tuhle poznámku jsem si nemohla odpustit.

„Nech mě říct víc, než jednu větu, prosím.“ Omluvila jsem se a dál jsem ho nepřerušovala. „Fajn. Nechci bez ní žít. Zkoušel jsem to, vážně. Víš, že jsem randil s jinými, ale prostě nedokážu najít holku, která by se jí vyrovnala. A ani nejde o jiné holky, prostě na ní musím myslet každý den. Promýšlel jsem to dost dlouho a stojí mi za ten risk. Vrátím se v čase, možná mi bude chvíli trvat, než se opět naučím ovládat, do kterého roku se chci přemístit, ale vím, že se k ní nakonec dostanu. Dostanu se do Švýcarska, i kdybych měl kvůli tomu projít půlku zeměkoule. Tentokrát budu vybavený. Udělal jsem si zbrojní průkaz, umím zacházet s pistolí, znám základy každého bojového sportu, studovat jsem historii, dokonce jsem poprosil chlápka od zvláštních jednotek, aby mě naučili přežít v lese. Věř mi, zvládnou to.“

„Ale já ne. Já připravená nejsem. Navíc co chceš udělat, až se dostaneš k Leonii? Popadnout ji a přenést sem?“

„Neboj, tebe se můj plán netýká. Zvládnou to sám. A s Leonii zatím nevím, to budu vymýšlet za pochodu. Asi jí prostě řeknu pravdu a budu doufat, že se mnou bude chtít odejít.“

„Olí, snad sis nemyslel, že půjdeš beze mě? Snad sis vážně nemyslel, že bych tě nechala? Chci jít taky, MUSÍM jít taky. Navíc vím, že chceš, abych šla. Kdyby ne, nešel bys mi to říct a rovnou by ses vrátil. Vždyť bych to nezjistila.“ Oliver se usmál.

„Jsi mazaná. Ale nechtěl jsem tě nutit. Kdyby se mi něco stalo, a já jsem se zasekl v minulosti, zjistila bys přece, že tady nejsem. Chtěl jsem, abys to věděla pro tento případ. Ale máš

pravdu, radši bych někde zůstal trčet s tebou než sám. I když je to ode mě sobecké.“

„To je. Ale stejně tě nenechám jít samotného. Budu to mít u tebe. Navíc...jen najdeme Leonii a donutíme ji s námi odejít, pokud nebude chtít, necháme ji. Můžeš mi zaručit, že se dokážeš znovu vrátit domů? Přesně do dnešního dne?“ Oliver chvíli váhal a pak zakýval hlavou na znamení, že ano.

„Stačí mi pár skoků pro připomenutí a zvládnu to.“

„Dobře, je to šílené, ale chci, abys byl šťastný.“ Věděla jsem, že tím podstupuju velké riziko, ale to přece podstupujeme pořád. Pokaždé, když nastoupíme do letadla, když usedneme za volant, když stoupneme na lyže, dokonce, i když použijeme jezdící schody.

„Pokud ti to nevadí, chtěl bych to udělat hned.“ Oliver zdůraznil poslední slovo a zmáčkl prázdný kelímek, se kterým už si chvíli hrál.

„Proč ne? Je úplně jedno, kdy půjdeme, když se ve stejnou chvíli vrátíme. A my se vrátíme.“ Mrkla jsem na něj a Oliver mi mrknutí oplatil drsnáckým pousmáním. Pokud měl sebemenší pochybnosti, nedal je na sobě znát ani na okamžik.

„Poslední otázka,“ shlédla jsem Olivera od hlavy k patě. „Vážně chceš jít oblečený takhle?“ Prohlédl se, zvedl ruce, obrátil je dlaněmi nahoru a pokrčil rameny. Proč by ne? Dělá, jakoby se mohl bez povšimnutí takhle oblečený producírovat všude. Nechceme na sebe upoutat žádnou pozornost. Navíc, pokud se nám podaří dostat se do vesnice, nikdo nás nesmí na první pohled poznat.

„Tohle se ti bude líbit.“ Vzala jsem si klíče a peněženku, popadla jsem Olivera za ruku a šli jsme nakupovat. Bydleli jsme

nedaleko velkého obchodního centra a zrovna nám hrál do karet fakt, že v něm byl ten nejlepší obchod s kostýmy v republice.

Na Oliverovi se uplynulé roky projeví více než na mě. Byl trochu vyšší, mohutnější, zvýraznily se mu rysy v obličeji a narostly mu vousy. Pokud ho někdo nevidal často a neznal ho tak dobře, jako jen pár lidí ve vesnici, nikdy by ho nepoznal. U mě to však bylo horší. Taky jsem se trochu změnila, myslím, že se mi cvičením vytvarovala postava, ale to je tak všechno. Rozhodla jsem se aspoň pro tu nejjednodušší změnu, koupila jsem si barvu na vlasy a na obočí a zavolala jsem Janě, jestli by mi mohla s barvením pomoci. Také jsem si koupila barevné čočky. Tmavě hnědé.

Jana přijela hned, a i když se jí moje změna nelíbila, vůbec ji nepřekvapilo, že jsem se rozhodla pro hnědou. Vždycky jsem měla smysl pro dramatické a ukvapené nápady. Zavolala jsem jí hlavně proto, že jsem osud svých vlasů nechtěla vkládat do Oliverových nezkušených rukou, ale skrytě také proto, abych se s ní naposledy viděla, kdyby se něco pokazilo. Nepřipouštěla jsem si vědomě, že by se něco stát mohlo, ale podvědomě jsem nechtěla riskovat to, že odejdu bez rozloučení. Chvíli po Janině odchodu došel brácha se všemi věcmi, které by se nám mohli hodit. Převlékli jsme se do kostýmů a zavřeli jsme se v koupelně. Ani nevím proč, ale přišlo nám to jaksi vhodné.

„Ani ses nevyjádřil k mému novému vzhledu. Poznal bys mě? Líbí se ti to?“ Oliver se na mě podíval, jako by si toho předtím ani nevšiml. Na čele se mu udělaly vrásky, když pokrčil nos a řekl: „Vypadáš jinak. Předtím jsi byla hezčí.“ Oddechla jsem nahlas, protože mně se nová barva docela líbila.

„No co, splnilo to svůj účel.“ Chytila jsem Olivera za ruku a psychicky se připravovala k návratu do 16.století.

„Počkej! Něco jsem zapoměla.“ Pustila jsem mu ruku a obrátila se ke skříňce pod umyvadlem. Vytáhla jsem krabičku se třemi platíčky prášků. Podala jsem ji Oliverovi, aby ji zabalil mezi ostatní věci. Když dostal krabičku do rukou, prohlédl si ji a zeptal se mě: „Antikoncepce?“

„Jsem přece ještě na vysoké.“ Možná už se těší, až bude strýcem, ale ještě rozhodně není správná doba na to, mít dítě.

„To je mi jasné, ale to teď přeci chvíli potřebovat nebudeš, ne?“ Oliver opět zabodoval.

„Prášky mě nechrání chvilkově, je to dlouhodobá ochrana a nesmím vynechat ani jednu pilulku, takže si je беру s sebou.“

„Nebereš.“ Oliver krabičku vrátil tam, kam patřila. „Jak bys asi někomu vysvětlovala, co to s sebou vozíš za prášky? Nesmí u nás najít nic podezřelého, kdyby nás někdo náhodou chtěl prohledávat.“ Asi měl pravdu. „Prostě si pak budeš muset počkat, než ti zase začnou působit, nebo co já vím, jak to funguje. Prostě bude mít Michael chvíli útrum. O děti se stejně nesnažíte, tak co?“ Ušklíbla jsem se, ale musela jsem mu dát za pravdu.

„Dobře, tak můžeme.“ Chytli jsme se za ruce a čekali, co se stane. Chvíli se nedělo nic.

„Chci odtud pryč,“ řekl Oliver, ale pořád jsme stáli v mojí koupelně. „Chci pryč!“ řekl velmi důrazně a zavřel při tom oči. V tom se v místnosti ochladilo a já cítila, jak mě neviditelné ruce větru zachytávají. Zapískalo mi v uších a na chvíli jsem nic neslyšela, ani to, že se domů vrátil manžel. Vešel do koupelny, a než jsem se stihla vzpamatovat, poplácal Olivera, který stál zády k němu, po rameni. V tu chvíli, co se ho dotkl, zařadil proud času zpátečku a vzal nás na výlet do minulosti. Všechny.

„Bum.“ „Prásk.“ „Bum.“ Kolem mě to vybuchovalo a stále mi pískalo v uších. Rozhlédla jsem se a uviděla jsem Michaela krčícího se vedle mě. Olivera jsem nezbystrčila. Chtěla jsem se zvednout, ale nešlo to. Něco mi zaklínilo nohu a nemohla jsem ji vytáhnout. Konečně mi přestalo hučet v uších a našla jsem Olivera, byl schovaný za překážkou asi dvacet metrů od nás, možná dál.

„Zlato, musíme se dostat k Oliverovi.“ Michael si pořád něco mumlal pro sebe. „Hned!“ Začala jsem s ním třást, ale Michael se na mě podíval a já jsem zahlédla jen obrovský strach v jeho očích.

„Co se to stalo? Kde to jsme?“ Asi na mě byl trochu naštvaný, ale víc byl vyděšený.

„Všechno ti vysvětlím, ale teď se musíme dostat k Oliverovi. Mám zaklíněnou nohu, pomoz mi.“ Michael se přemístil k mé noze a pokusil se zvednout závaží, které mě uvěznilo. Během vteřiny jsem si uvědomila, kde jsme. Ocitli jsme se přímo uprostřed bitevního pole. Nechápala jsem, proč se Oliver neobjevil hned vedle nás. Tohle jsme předpovídali už mnohokrát, ale teď jsme na to nebyli připraveni. Hned jsem si uvědomila, jakou chybu jsme udělali. Jak lehkomyšlně jsme se opět vystavili nebezpečí. Možná už jsme zapomněli, jaké to všechno ve skutečnosti bylo. Daleko horší, než jaké to běh času udělal.

„Nejde to.“ Michael vstal, podíval se na mě, potom na Olivera a zpátky na mě. „Promiň.“ Otočil se ke mně zády a rozběhl se pryč.

„Vrať se! Michaeli!“ „Vrať se...“ Viděla jsem, jak ode mě utíká a přišlo mi, že nad tím ani dlouho nepřemýšlel. Prostě se rozhodl nechat mě tam. Jeho odchod mi zlomil srdce a bolelo to víc, než noha, kterou mi drtilo závaží.

Michael uběhl pár metrů a najednou se svalil k zemi. Někdo ho zasáhl přímo do hlavy. Srdce mi puklo podruhé. Věděla jsem, že je mrtvý. Snažila jsem se vyprostit nohu ze všech sil, zmateně jsem se rozhlížela kolem sebe, a když jsem uviděla tank mířící přímo na mě, myslela jsem, že je konec. Ale nebyl. Ne tak rychle. Oliver se ke mně nějaký zázrakem dostal a v tu ránu jsme byli pryč.